

во, при Дряново...

А в това време, ден и нощ, в трескава превара, майстори зидари, шаръчии, дърводелци, каменари и резбари строяха църквата, изписваха я, изработваха иконостаси и престоли, шиеха златовезани покривки за раклата с ресни от ситен бисер. Асен и Анна не слагяха око от възнение и радост. Струваше им се, че дните стават векове, сякаш никога нямаше да дойде чудния миг, в който ще паднат на колене пред горещо желаното съкровище, за да целунат четленната десница на светицата, за да прославят престолния град Търнов с най-чистата става.

Те имаха всичко, което бяха пожелали.

Сърцето им бе пълно, преситено с доволство.

Те бяха най-честитите люде на света.

През непробродимите вечни векове Йоан Асен беше успял да постигне възжеланото от толкова поколения: да създаде на земята царство родено от обичта между людето, а не основано върху закона на умразата и насилието, да подари мирен труд и правда на всички жители по тия земи, да възвеличи сред тях като първи закон богатството на ума и благородството на духа, да затвърди непревземими граници, от море до море, срещу лошите помисли на алчни иноплеменници... Да разнесе по целия свят славата на българската правда: от замъка Монсегър в Пиринеите до ~~орто ренци и Милано~~ ~~родино място на Лопе Алвизери~~, от Босна до Мала Азия, от "еклезия латинорум" в Константинограда до Трансилвания и Каталония...

Ала той бе сторил нещо много по-важно. Той умееше да държи радите на управата с ловка и твърда ръка, по правия път на златната среда, без да дава преднина никому, без да се отклонява прекалено в полза на едно, ала вреда за друго. С върховна справедливост той даваше всекиму свобода да изповядва своята вяра, да живее според своите обичаи, да дири нови пътища, да създава нови, по-добри закони.

Самодържец.

Той единичък държеше в обзора на своя поглед, като неспирно бдящ страж, всяка най-дребна сянка, която би смутила добруването на неговия